

EVERMORE

DE TOVENARES
EN DE ALCHEMIST

Lieve lezer,

Holy shizzle, wat een cliffhanger aan het einde van *Everless*! Ik zal mijn voorwoord zo kort mogelijk houden, want ik snap dat je niet kunt wachten om te lezen hoe het verhaal verder gaat.

Weet je nog, dat dit het eerste boek was dat Lotte zelfstandig aankocht? Ze heeft jou (de lezer) goed ingeschat: de eerste druk was razendsnel op en Sara Holland kwam naar YALFest NL, waar ze onmiddellijk nog veel meer lezers aan zich bond – ze is echt net zo aardig, bescheiden en grappig als je denkt. Gelukkig is hier het vervolg! En geloof me: *Evermore* is net zo meeslepend als *Everless*.

In het eerste deel zei ik dat deze serie een mix is van *Downtown Abbey* en *De selectie*, met een luguber randje. Ik vind dat nog steeds een perfecte omschrijving, al is het lugubere randje een iets groter onderdeel geworden in het verhaal. Blader snel verder om te lezen hoe meedogenloos Sara in dit deel is, of het Jules lukt haar aartsvijand te verslaan en hoe het eindigt met de sexy Liam Gerling.

P.S. We vonden het zo tof om jullie reacties op *Everless* te krijgen (Lotte was in de zevende hemel) dus laat ons vooral weer weten wat je ervan vindt, vinden we leuk!

#spreadthebooklove

Liefs,

Myrthe

Uitgeefdirecteur Blossom Books

SARA HOLLAND

EVERMORE

DE TOVENARES
EN DE ALCHEMIST

 Blossom
Books

*Voor mijn broer en zussen: Rachel, Ben en Hannah...
ik kan niet wachten om te zien waar jullie pad
heen leidt.*

Vertel de wereld wat je vindt van #Evermore

Vind de auteur: @Sara__Holland

Vind ons: @blossombooks

NUR285 / JD011901

Copyright © 2019 Nederlandse editie: Blossom Books

Copyright © 2019 by Glasstown Entertainment, LLC

GLASSTOWN
ENTERTAINMENT

Oorspronkelijke titel: *Evermore*.

First published by HarperTeen, an imprint of HarperCollins.

Nederlandse vertaling: Mariella Manfré

Omslagontwerp: Billelis

Nederlandse omslagbelettering: Shiralee Kat

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

**Wil je ons iets vragen of vertellen? Dat kan! Stuur een mailtje
naar info@blossombooks.nl of ga naar blossombooks.nl.**

Uit het levenloze lichaam van de Alchemist zag de Tovenares een glinsterende schaduw opstijgen, die over de aarde wegschoot, te snel om achteraan te gaan. In het zilver zag ze iets donkerroods oplichten, iets wat zacht klopte. Het drong tot haar door dat de Alchemist haar inderdaad had misleid, maar het was te laat, hij had haar hart gestolen.

— Uit *De oude geschiedenis van Sempera, de mythe van de Alchemist en de Tovenares*

Maar stel dat de Alchemist niet is doodgegaan, niet echt. Stel dat hij een manier had gevonden om in leven te blijven?

— Uit de aantekeningen van Liam Gerling

DE TOVENARES

Vanavond maak ik een wapen van het bloed van de Alchemist, het bloed van Jules Ember.

Ik bevind me in een kamer onder de balzalen en balkons van Shorehaven. Tegenover me staat een chirurgijn zwetend over een werkbank gebogen waar hij zijn poeders mengt. Hij is de laatste van een lange reeks chirurgijns die ik in dienst heb genomen om de Alchemist uit de tent te lokken. Tot nu toe hebben ze allemaal gefaald; en allemaal zijn ze ervoor gestorven. Maar iets zegt me dat het vanavond anders zal zijn.

De lucht zindert van dreiging. Van verwachting.

De mensen in Sempera zijn absoluut niet creatief met hun kostbare tijd, hun bloedijzers. Ze verslinden ze meestal als beesten, en anders verspillen ze ze om hun bloemen te laten bloeien of voegen ze ze 's winters toe aan hun haardvuur om warm te blijven.

Maar het juiste bloedijzer zou de wereld plat kunnen branden.

Op het moment dat de chirurgijn het flesje met Jules Embers bloed in zijn kleine ketel schenkt, flitst er licht door de kamer, net alsof we niet diep onder de grond zitten, net alsof de dag opeens en voortijdig is aangebroken. Wolken van as en roet golven om me heen tot de knal ons allebei van onze sokken blaast. Heel even zweef ik. Ik denk aan de wereld als een strakgetrokken huid over een oorlogstrom, zo een als ik me herinner van eeuwen geleden. Iemand heeft er zojuist op geslagen.

Terwijl mijn rug de planken op de vloer raakt, suist mijn bloed triom-

fanteljk. Een beeld brandt achter mijn oogleden: een landschap in vlammen, de omtrek van een haveloze stad met een jammerlijke naam, Crofton.

Lachend strompel ik overeind. De chirurgijn ligt languit op de grond, omvergeblazen door de knal, naar adem happend als een vis. ‘Dus u bent het echt,’ mompelt hij. Mijn ware naam, Tovenares, sterft op zijn lippen.

Maakt niet uit. In de bronzen ketel drijft een beweeglijke, vonkende vloeistof die een vaag licht afgeeft. Hij heeft geen kleur en alle kleuren tegelijkertijd, en het is moeilijk om met deze mensenogen rechtstreeks naar de magie te kijken. De man die aan mijn voeten ligt te sterven heeft het gemaakt van de beste diamanten van Sempera en maar één jaar van de bloedijzers die die lieve Jules Ember heeft achtergelaten op Everless.

Ik breng de kleine ketel naar mijn lippen en drink de tijd van de Alchemist. Een klein beetje maar.

Met de rest heb ik plannen.

Pijn verscheurt mijn keel.

Ik adem in, vol leven, en pak de tafelrand vast terwijl mijn zwakke lichaam beeft. Ik wacht tot de tijd zich samenvoegt tot duizenden dolken, zoals hij die avond op Everless deed, die avond waarop ik me eindelijk realiseerde wie Jules Ember eigenlijk is, diep in haar hart. Ik wacht tot de tijd zich als iets levends een weg naar buiten vecht.

Het gebeurt niet. In plaats daarvan sijpelt er macht door me heen.

Er stroomt energie door de kamer, magie in elk deeltje dat er alleen maar op wacht te worden bevrijd en te worden losgelaten op de wereld, grommend als een meute wilde honden.

Ik schenk een paar druppels vloeistof in een fles, die donkergroen is zodat de diamanten eigenschap van de inhoud niet te zien is.

Bovengekomen geef ik de fles aan de Everless-jongen Ivan Tenburn. Hij is nu bang voor me; hij houdt de fles vast alsof die hem zou kunnen bijten. Mooi. Ik wil dat hij voorzichtig is. Ik wil dat onze schepping heelhuids aankomt in Crofton.

Waar hij mij de Alchemist zal bezorgen.

‘Maak een vuurtje voor me,’ fluister ik in Ivans oor.

AAN DE INWONERS VAN SEMPERA

EEN BERICHT voor de arrestatie van Jules Ember uit Crofton, moordnares van de koningin, de voormalige verlosser van Sempera, en Lord Roan Gerling, geliefde zoon van Lord Nicholas Gerling en Lady Verissa Gerling, liefhebbende broer van Lord Liam Gerling.

Een beloning van vijfhonderd bloedjaren wordt uitgelooft voor het vangen van de moordnares en haar in levenden lijve overhandigen aan de soldaten van koningin Ina.

1

Mijn handen zitten onder het bloed als ik wakker word. Het is slechts gezichtsbedrog door het maanlicht en de bewegende schaduwen. Toch veeg ik mijn handpalmen paniekerig af aan mijn vochtige mantel, alsof zo'n simpel gebaar het rood zou kunnen wissen dat een smet vormt op mijn geheugen.

Ik zit in een hoekje van de schuur van mijn vriendin Amma, vlak buiten Crofton, en mijn tanden klapperen meer van angst dan van kou, terwijl de drie kippen van haar tante vanuit hun ren zachtjes tegen me kakelen. Op het dak tokkelt een lenteregen. Toen ik als klein meisje in papa's armen lag, vormde het geluid van de regen een slaaplidje; het zong over nieuw leven, over verse tarwe die binnenkort geoogst zou worden, gekneed, en dan tot brood gebakken op een gloeiendhete haardsteen. De regen wiegde me in slaap, zo zacht en echt als de stem van een dierbare vriend.

Nu is het een vaag getrommel dat bij elke windvlaag toeneemt. Het geluid van naderend onheil.

De schim van Crofton lokte me het bos uit; het tegen de hemel afgetekende onregelmatige silhouet van daken dat ik al zo vaak had gezien. Ons kleine huis is maar tien minuten verderop, realiseer ik me, en met een steek van verdriet herinner ik me dat het niet meer van papa en mij is. Ik zou met liefde alle pracht en praal van Everless inruilen voor nog één avond samen met hem bij het haardvuur. Maar ik kan zelfs niet meer terug naar Everless. Het huis van mijn jeugd is nu voor altijd verboden terrein.

Ik was niet van plan om te stoppen nadat ik uit Everless was gevlucht, maar toen ik de bekende schuur zag uitsteken boven een pas geploegde akker, kon ik niet anders. Mijn voeten bewogen als vanzelf. Alsof ik dit bekende duister in kon duiken en daarmee de tijd kon terugdraaien, weken en maanden, en alles wat was gebeurd ongedaan kon maken.

Afscheid kon nemen van Amma, als ik geluk had.

Dat was uren geleden, midden in de nacht. Buiten zijn de soldaten naar me op zoek. Jules Ember, doder van de koningin. Ik heb ze een paar keer gehoord, door het struikgewas rauzend en onhandig takken brekend, waardoor ze me genoeg tijd gaven om dekking te zoeken in een grot of in een boom. Nu ben ik hier; nu ben ik veilig...

Er knakt buiten iets. Het is zo hard dat ik het boven het geluid van de regen en het gedempte gerommel van de donder uit hoor.

Ik duw mijn oog tegen een spleet in de oude planken van de wand waar ik tegenaan leun, bang dat een soldaat of rondzwerfende bloedrover op mijn schuilplaats is gestuit. Ik weet eigenlijk niet welke van de twee erger zou zijn. Een door het bos dolende bloedrover zou waarschijnlijk mijn keel doorsnijden, al mijn tijd voor zichzelf opdruken zonder ook maar een blik op mijn gezicht te werpen. Maar een soldaat zou me in de boeien slaan en me in een gevangeniswagen naar het paleis slepen. Het maakt niet uit. Alles wat ik buiten zie zijn bomen die zwaaien in de wind, hun takken gebogen tot zwiepende zwarte armen die mij lijken aan te wijzen en te fluisteren...

Moordenaar! Alchemist!

Ik slik. Even zweer ik dat ik een glimp opvang van het gezicht van het meisje dat me achterna zat in de nachtmerries uit mijn jeugd, verlicht door een bliksemflits. Wrede ogen achter een masker van vriendelijkheid. Haar dat zo donker is als de nachtelijke hemel. Witte tanden ontbloot in een grijns.

Toen ik klein was vertelde papa me dat mijn dromen me nooit kwaad konden doen, maar dat was een leugen. Twee weken geleden brak dat meisje los uit mijn nachtmerries en stapte de wereld binnen.

Caro. De Tovenares. Mijn oude vijand.

Ik adem in. En uit. Ik doe mijn ogen dicht in een poging mijn ademhaling tot rust te brengen en luister naar het regelmatige tikken van de regen op het dak. Ik trek mijn knieën naar mijn borst en laat het geluid de duisternis om me heen vullen, maar het is niet genoeg om de knoop van groeiende onrust in mijn binnenste op te lossen. In het bos lukte het me mijn angst te negeren, opzij te schuiven, en mijn aandacht te richten op wat belangrijk was: lopen, jagen, schuilen. Naar Ambergris gaan, de havenstad waar Liam Gerling een schip voor me heeft geregeld. Het ligt te wachten om me ver van het land Sempera te brengen.

Maar nu ik hier ben kan ik toch niet weggaan zonder afscheid te nemen van Amma?

Elke dag komt ze hier na zonsopgang heen om eieren te halen voor het ontbijt van haar en haar zusje Alia. Ze zal me snel ontdekken en ik kan niets anders doen dan wachten. Wachten om te kijken of mijn oude vriendin het zal uitschreeuwen wanneer ze me ziet, of naar de soldaten zal rennen die ongetwijfeld elk uur van de dag en de nacht door Crofton patrouilleren, in de hoop mij mee te kunnen sleuren.

Net op het moment dat ik dat denk, gaat de deur krakend open. Ik zat erop te wachten, maar toch raast de angst door mijn lichaam, en mijn hoofd schiet met een ruk omhoog.

Het silhouet van Amma verschijnt in de deuropening, een deken over haar schouders, een rieten mandje aan haar arm en aan de andere kant een lantaarn in haar hand. Ze ziet er goed uit en een sprankje blijdschap flitst door me heen als mijn blik op haar blozende wangen valt. Ik had haar de bloedijzers gegeven die Liam Gerling me in het geheim had gestuurd nadat papa vlak buiten de poorten van Everless was gestorven, in de hoop dat de zware buidel munten haar zou helpen om een beter leven voor haar en Alia op te bouwen.

Mijn vriendin wrijft over haar slaperige ogen terwijl ze naar binnen loopt. Dan ziet ze me en ze blijft stokstijf staan.

Ik was van plan geweest om op te staan, maar ook ik kan me niet bewegen. Ik staar omhoog naar Amma en probeer alle woorden die door mijn

hoofd dwarrelen te ordenen, maar zij praat eerder.

‘Jules?’ fluistert ze.

‘Amma.’ Mijn stem breekt bij het zeggen van haar naam, niet meer gewend aan praten na de week die ik in stilte heb doorgebracht in de bossen tussen het Gerling-landgoed en Crofton. Ik zet een hand tegen de muur en duw mezelf wankelend overeind, maar ik doe geen stap in haar richting. Nog niet. Niet totdat ik zeker weet dat ze niet gillend gaat wegrennen.

Amma’s mond gaat open, en vervolgens geschrokken weer dicht. Uiteindelijk fluistert ze: ‘Zeg me alsjeblieft dat je het niet hebt gedaan.’

Ze hoeft niet uit te leggen wat ze bedoelt met ‘het’. Het nieuws van mijn misdaden heeft zich al verspreid over heel Sempera. Dat ik Roan Gerling heb verleid toen ik een bediende was op Everless en hem heb gebruikt om toegang te krijgen tot de vertrekken van de koningin die op bezoek was. Waarna ik Roans keel heb doorgesneden en de koningin in het hart heb gestoken.

‘Ik heb het niet gedaan,’ zeg ik. Mijn stem klinkt schor, smekend. ‘Ik heb het niet gedaan, Amma.’

Amma blijft roerloos in de deuropening staan, met haar ronde, glanzende ogen kijkt ze me doordringend aan. Dan doet ze voorzichtig, trillend, een stap naar me toe. ‘Wat is er dan gebeurd? Wie heeft ze vermoord?’

‘Haar naam is Caro,’ zeg ik. Mijn stem bibbert een beetje, ook al heb ik de toespraak in gedachten geoeffend. Het is moeilijk om haar naam hardop te zeggen, alsof het woord zelf een steen is die vastzit in mijn keel. Heel Sempera beschouwt me als een moordenaar. Terwijl ik hier machteloos en trillend voor Amma sta, realiseer ik me dat ik het nodig heb dat iemand me gelooft. Ik heb het nodig dat Amma me gelooft.

Als mijn vriendin niet dezelfde Jules ziet die ze altijd heeft gekend, me niet ziet zoals ik ben, dan zal ik denk ik instorten.

‘Caro was de hofdame van de koningin,’ vervolg ik, worstelend om mijn stem onder controle te houden. ‘Ze vermoordde de koningin en Roan, en schoof de schuld op mij. Nu denkt iedereen dat ik schuldig ben.’

Iedereen behalve Liam Gerling, zeg ik bijna, maar ik hou me in.

Amma knippert en doet vervolgens de schuurdeur achter zich dicht. Mijn hart slaat over terwijl haar lantaarn flikkerende schaduwen werpt op de muren van de schuur.

‘Waarom?’ fluistert ze. Haar gezicht is bleek. ‘Waarom zou de hofdame van de koningin Roan vermoorden?’

Mijn ogen branden opeens, fel. ‘Dat weet ik niet,’ lieg ik, terwijl ik de tranen die dreigen over te lopen terugdring. ‘Ze zeggen dat ze goed ligt bij Lady Gold. Misschien denkt Caro dat ze met Ina als koningin meer macht zal hebben.’

Wanhopig wens ik dat deze verklaring, deze halve waarheid, genoeg is. Dat de frons tussen Amma’s wenkbrauwen verdwijnt en dat de spanning in haar schouders wegzakt. Maar als de rimpel en de spanning blijven, realiseer ik me hoe dom het is om dat te wensen. Amma heeft het altijd doorgehadt wanneer ik loog, al vanaf dat we jong waren en mijn leugens gingen over dingen als gemorste soep en poppen die stuk waren.

‘Ze zeggen dat je een heks bent. Dat alleen een heks iemand zou kunnen doden die zo machtig is als de koningin van Sempera.’ Amma praat met gedempte stem.

Mijn hart zinkt me in de schoenen bij het idee haar de waarheid te moeten vertellen: ik ben de oude Alchemist, de gemene Alchemist, herboren. Ik zet mezelf schrap en haal diep adem. ‘Weet je nog de verhalen die ik altijd vertelde? Over vossen en slangen?’

Amma knippert. ‘Ik denk het wel.’

Meer om tijd te winnen dan iets anders, pak ik mijn tas. Amma schrikt een beetje en volgt mijn bewegingen wantrouwend met haar ogen. Ik negeer de kleine steek van pijn die ik daarvan krijg.

Langzaam en rustig haal ik het boek met de leren kaft eruit dat Liam me heeft gegeven. Het boek dat ik me herinner uit mijn jeugd, achtergelaten toen papa en ik vluchtten van het landgoed van de familie Gerling, vol met verhalen en tekeningen waarvan ik in eerste instantie dacht dat het gewoon fantasieën van een klein meisje waren. Totdat papa stierf bij zijn poging het terug te halen, in de hoop de informatie die het bevat te beschermen, mij

te beschermen, tegen de Tovenares, mijn oudste vijand. Nu lijkt het mijn handen te verwarmen, vol met geheime kennis en bovendien een link met het kasteel waarbinnen zo veel van mijn herinneringen zijn ontstaan.

Je had gelijk, papa. Ik was in gevaar, denk ik verdrietig, terwijl ik het boek tussen Amma en mij in houd. Hij dacht dat de koningin het gevaar was. Maar de echte Tovenares wachtte af, keek de hele tijd toe vanuit de schaduwen. Ik raakte bevriend met haar, een gewone bediende. Ik onthulde mijn geheim aan haar, zelfs voordat ik het zelf wist.

Vos en Slang. Tovenares en Alchemist.

Amma tilt haar lantaarn op om het boek te bekijken en haar mond wordt een streep. Maar ze doet voorzichtig een stap naar voren en opent het met één hand, terwijl ze de lantaarn met de andere hand dichtbij houdt.

‘Je verhalen,’ mompelt ze en ze slaat een paar pagina’s om. Dan kijkt ze naar me op. Zorgen en achterdocht schieten achter elkaar over het gezicht dat ik zo goed ken. ‘Je hebt ze opgeschreven? Wat is dit, Jules?’

‘Het zijn niet zomaar verhalen. Ze vormen een sleutel. Een sleutel tot dingen die ik vergeten ben.’ Mijn mond is droog van de zenuwen. ‘De slang... zo noemde ik mezelf. En de vos, dat is Caro.’

Amma’s ogen flitsen mijn kant op. ‘Het meisje dat de koningin heeft vermoord.’

‘Lang geleden waren we vriendinnen, voordat ik jou kende. Ik dacht tenminste dat we vriendinnen waren.’

‘Je bedoelt toen jij en je vader op Everless woonden?’ Er glinstert iets in de ogen van Amma, de blik van het kleine meisje dat me altijd smeekte om alle details te vertellen die ik me kon herinneren over het landgoed van de familie Gerling, het meisje dat zich liet meeslepen door verhalen over rijke heren en dames.

‘Zoiets.’ Bibberend haal ik adem. ‘Amma, ik ben iets over mezelf te weten gekomen toen ik terugging naar Everless. Het zal gestoord klinken als ik het zeg, maar luister alsjeblieft. En daarna zal ik gaan. Als je dat wilt.’ Maar laat me alsjeblieft blijven, denk ik erachteraan. Ik heb de afgelopen weken zo veel verloren: papa, mijn huis, mijn vrienden en zelfs Everless, de plek

die ik zowel haat als liefheb. Ik kan Amma niet ook verliezen.

Liam Gerling schiet weer door mijn hoofd, het volledige vertrouwen in zijn ogen terwijl hij in dat veld stond en me vertelde dat ik de Alchemist was. Ik wou dat hij naast me stond, al was het maar om Amma te bewijzen dat ik niet gek ben. Nog niet.

‘Geloof jij in de Tovenares?’ vraag ik.

‘Natuurlijk.’ Amma’s antwoord komt zonder aarzelen. Ik moet denken aan het houten beeldje van een meisje dat ze in haar raam heeft staan, de bladeren en bessen van sneeuwvulst, het teken van de Tovenares, dat boven de deuren is gekerfd. Het motief dat altaren in heel Sempera siert. Voor Amma, voor iedereen, is de Tovenares een goedaardig wezen, en de Alchemist de kwaadaardige dief die haar hart heeft gestolen. Woede giert door mijn keel. Caro heeft eeuwen gehad om haar verhalen te vormen, terwijl de Alchemist – terwijl ik – bij elke incarnatie opnieuw moet beginnen, beneveld door onwetendheid over wat er eerder is gebeurd.

‘De Tovenares is echt,’ zeg ik. Ik doe mijn ogen dicht zodat ik Amma’s reactie op wat ik nu ga zeggen niet hoeft te zien. ‘Ik heb haar ontmoet.’

Amma snakt zachtjes naar adem. ‘Hoe kan dat?’ Haar stem is vol ontzag, vol eerbied. Haar ogen zijn verder opengesperd dan ik ooit eerder heb gezien.

‘Caro... Caro is de Tovenares.’ Hardop uitgesproken klinken de woorden raar. ‘Ze had zichzelf vermomd als bediende van de koningin, zodat ze dicht bij de macht kon zijn zonder opgemerkt te worden. Ze is niet zo sterk als ze ooit was, en daarom moet ze zich verschuilen achter de vermomming van een dienstmeisje.’

Ik huiver bij de herinnering aan Caro’s geschreeuwde woorden, vlak voordat ze Roan Gerling recht voor mijn neus vermoordde. *Ik wil weer tijdloos zijn... Zonder de angst om ouder te worden of dood te gaan, zonder als een weerwolf bloedijzers van mensen te moeten drinken.* Liam had me verteld dat ik toen ik Caro’s hart stal ook haar onsterfelijkheid stal en dat had opgedeeld in twaalf delen, twaalf levens. Maar toch leeft de Tovenares nog. Zelfs zonder haar hart heeft ze meer macht dan wie ook op aarde.

Meer macht dan ik, hoewel ik niet begrijp hoe of waarom.

‘Jules...’ Amma kijkt me onzeker aan, met haar hoofd schuin, alsof dit een van de raadseltjes is die we als kinderen uitwisselden. ‘Ik begrijp het niet.’ Een van de kippen laat een zacht nieuwsgierig klinkend gekakel los. ‘Hoe weet je dat die Caro de Tovenares is? En waarom zou ze Roan vermoorden?’

‘Ze heeft het me verteld.’ Ook al wist ik dat deze vragen zouden komen, ze worden steeds moeilijker om te beantwoorden. Ik voel dat de tranen beginnen te prikken achter mijn ogen terwijl er een herinnering langsflitst: de koningin die uit Caro’s grip glijdt, op de grond zakt als een losgesneden marionet. ‘Ze wilde me pijn doen. Ze probeerde mijn hart te breken.’

‘Waarom?’

Mijn stem klinkt als een zacht, smekend gefluister. ‘Omdat ze denkt dat ze daarmee haar macht terugkrijgt.’

Het beetje kleur dat nog te zien was op Amma’s gezicht zakt langzaam weg. Haar ogen schieten naar het boek en weer terug naar mij. De oude verhalen en haar vriendin die voor haar staat. Ik weet dat de puzzelstukjes op hun plaats beginnen te vallen. ‘Maar de verhalen...’

‘Volgens de verhalen misleidde de Alchemist de Tovenares.’ In gedachten hoor ik Liams stem terwijl ik aan de twee verhalen denk, de waarheid en de legende, die in de loop der eeuwen samengesmolten zijn. Waar ze verschillen, waar ze samenkomen. ‘Hij,’ de meeste mensen denken dat de Alchemist een hij was, ‘bood haar twaalf stenen aan en zei dat het de delen waren van het hart dat hij had gestolen, maar zij weigerde het.’

Amma knikt bij het bekende verhaal. ‘En ze dwong hem de stenen zelf in te slikken.’ Haar ogen zijn groot in het donker. Ze heeft haar samengeknepen vuisten al ontspannen en is iets dichterbij gekomen. Even voelt het bijna alsof we weer kinderen zijn, verhalen uitwisselend terwijl we samen dicht bij een vuur zitten, omdat we de kou en duisternis van de winter zo ver mogelijk bij ons vandaan willen houden.

‘De stenen waren het hart van de Tovenares, Amma, haar leven, haar tijd.’ Ik fluister nu echt. ‘En toen de Alchemist ze inslikte, kwam dat

allemaal in hem terecht. Maar in plaats van door te leven als de Tovenares, werd de tijd opgedeeld in stukken. De Alchemist zou een tijdje in leven zijn, dan sterven en opnieuw geboren worden.’ Ik struikel een beetje over de woorden. Het is een verhaal dat ik me nog steeds niet kan herinneren, hoewel ik me ervan bewust ben dat het de waarheid is.

‘Jules, je slaat wartaal uit.’ Amma lacht verkrampd en ik zie dat ze haar gewoonlijke kwieke zelf probeert te zijn. ‘Hou op. Je kunt hier eten en slapen, en me dan wanneer je je beter voelt vertellen wat er aan de hand is.’

‘Nee, Amma, luister.’ Zonder nadenken steek ik mijn hand naar haar uit. Ze krimpt ineen, mijn hart stopt, en ik laat mijn hand op het boek vallen, neem het geruststellende gewicht van haar over. Het zachte, oude leer van het omslag geeft me kracht, net als de verhalen die eruit stromen. Terwijl ik door het bos liep, heb ik er vaak doorheen gebladerd. Op sommige momenten is dat het enige wat me ervan kan overtuigen dat ik niet gek ben. ‘Ik ben de Alchemist.’

Amma’s ogen lopen vol tranen die over haar wangen stromen. Ze worden gevangen in het vage ochtendlicht en roepen tranen in mijn eigen ogen op. ‘Waarom vertel je me dit?’ fluistert Amma.

Het is de eerste vraag die ik niet heb zien aankomen en mijn adem stokt ervan. Ik realiseer me dat ik het boek als een schild tegen mijn borst gedrukt hou. Ik leg het neer en het valt open bij een ruwe schets over de hele pagina: een vos die met klauwen en tanden uithaalt naar een steigerende slang.

‘Geloof je me?’ vraag ik met trillende stem. Het is niet wat ik wilde zeggen, maar het ontsnapt me.

Er valt weer een lange stilte. Amma pakt het boek op en slaat het open. ‘Ik geloofde geen moment dat je een moordenaar was,’ zegt ze zachtjes. Bijna verlegen slaat ze haar ogen naar me op. ‘Ik wist dat je niet om haar gaf, maar Roan...’

Zijn naam breekt de dam die mijn tranen tegenhoudt, en stil stromen ze over. Amma ademt geschrokken in en doet een halve stap om me te omhelzen, maar houdt zich dan in.

‘Ik wilde niet dat dit zou gebeuren. Ik wilde nooit...’

Mijn woorden worden afgebroken door een snik als Amma de ruimte tussen ons in overbrugt en haar armen om me heen slaat. Even denk ik dat ik zal instorten, van opluchting nu, het eerste geluk dat ik voel in wat wel een eeuwigheid lijkt. Ik leun tegen haar aan en ze trekt me dicht tegen zich aan, zonder zich er schijnbaar iets van aan te trekken dat ik onder de blubber van het bos zit. Haar geur is bekend, de geur van thuis, en even doe ik niets anders dan het opsnuiven.

‘Je bent mijn beste vriendin, Jules,’ mompelt ze. ‘Natuurlijk geloof ik je.’

Bij die woorden gaan mijn tranen nog harder stromen. Ze vullen mijn ogen en lopen over mijn wangen, door de laag vuil van dagen heen. ‘Dank je, Amma.’

Uiteindelijk trekt ze zich terug, haar gezicht bedachtzaam. ‘Dus Caro is de vos en jij bent de slang?’

Haar stem – geduldig maar sceptisch, alsof ze twijfelt aan een van de wilde verhalen van Alia – ontlokt me een proestlach. ‘Daar lijkt het wel op.’

‘Mijn Jules, de legendarische Alchemist.’ Amma trekt een serieus gezicht. Ze legt het boek voorzichtig op een kist en pakt mijn handen vast. ‘Je moet me vergeven dat het me wat tijd kost om het te begrijpen.’

‘Ik begrijp het nog steeds niet.’

‘Zelfs toen de gezanten uit Everless kwamen met het nieuws, geloofde ik het niet.’ Bedroefd slaat ze haar blik neer. ‘Is dat waarom ze Roan doodde? Om jouw hart te breken, aangezien... het eigenlijk haar hart was?’

Ik knik ondanks de prop in mijn keel. ‘Maar het werkte niet.’ Ook al voel ik me gebroken, ik leef nog steeds, en daar klamp ik me aan vast als aan een reddingsboei. Amma’s handen om de mijne zijn warm. ‘Misschien hield ik niet echt van hem. Of gewoon... niet genoeg.’

‘Het is niet jouw schuld, Jules,’ zegt ze. ‘Misschien is je hart sterker dan je denkt.’

Ik haal mijn schouders op, maar diep vanbinnen weet ik dat het niet waar is. Zelfs nu voel ik me breekbaar, alsof een klap op de juiste plek me in duizenden stukjes uiteen zou slaan. Amma doet een stap achteruit – ik voel een steek van verlies zodra haar handen de mijne loslaten – en neemt

me bij mijn elleboog mee naar een hooibaal, waar ze me laat plaatsnemen. Ze ploft naast me neer en legt het boek op haar schoot. Langzaam bladert ze erdoorheen.

‘Hier staat...’ Haar ogen schieten naar mij, haar wenkbrauwen gefronst. ‘Hier staat... Vos jaagt op Slang, altijd en eeuwig.’

‘Dat heeft ze altijd gedaan.’ Ik probeer nonchalant te klinken, maar mijn maag draait om. ‘Elf levens, en ik denk dat ze me elke keer heeft vermoord.’

Amma tikt met haar vinger op de pagina. ‘Dus wat ga je doen?’

Ik zie de angst in haar gespannen schouders, maar haar stem klinkt zo licht. Het is bijna geruststellend, alsof ik alleen maar goed over dingen hoef na te denken, en het dan wel overleef. ‘Ik ben onderweg naar Ambergris, de havenstad,’ zeg ik aarzelend. ‘Ik ga weg uit Sempera.’ *Daarom moest ik jou opzoeken.*

Amma’s lippen vormen een rechte streep. ‘Tja, ik neem aan dat je weet wat je doet...’ Ze klinkt weinig overtuigd.

‘Ben je het er niet mee eens?’

‘Het is alleen...’ Ze slaat haar armen over elkaar en haalt ze weer los, een nerveuze gewoonte die aangeeft dat ze aan het nadenken is. ‘Ik wil niks slechts zeggen over je vader, maar vluchten is precies wat hij al die jaren heeft gedaan, en dat lijkt niet goed uitpakkt te hebben.’

‘Ik kom snel weer terug.’ Ik weet niet of dat waar is, maar ik kan de gedachte aan het alternatief niet verdragen. ‘Wanneer ik sterk genoeg ben om het tegen haar op te nemen.’

‘Pluk de dag, Jules, voordat de dag jou plukt.’ Amma kijkt me aan met een heldere blik. Ik lach; het is een van haar favoriete uitspraken, hoewel er een onheilspellende betekenis achter zit. Leef je leven volop, want als je arm bent in Sempera, komt er misschien geen morgen. ‘Ik zal mijn best doen om je op die dag voor te bereiden. Wat heb je nodig?’

Ik schud mijn hoofd, mijn ogen nog vol met dankbare tranen. Ze heeft me zojuist alles gegeven wat ik nodig heb en meer, en ik heb het gevoel dat haar vertrouwen me genoeg energie geeft om tot Ambergris en aan boord van het schip van Liam te komen. Maar dat is natuurlijk niet zo. ‘Wat eten,

als je hebt,' zeg ik, glimlachend als een idioot. 'En misschien kan ik hier vandaag blijven...?'

'Natuurlijk,' zegt Amma. Ze bukt om de eieren op te rapen. Binnen een paar tellen is ze weer zo vlot en efficiënt als altijd, wat haar heeft geholpen om in haar eentje voor haar zusje te zorgen. 'De soldaten zijn hier vanmorgen al langs geweest, dus ik denk dat je zo lang kunt blijven als je wilt.'

Mijn hart loopt over van dankbaarheid. 'Dank je, Amma.'

'Ik moet over een uur bij de slagerij zijn, maar ik kan na de ochtend-drukke van de markt wel wegglijpen. Zodra ik kan, kom ik terug met eten. En misschien wat zeep en warm water, als ik toch bezig ben.' Ze grijnst naar me. 'Je ziet eruit als een bosnimf, met modder als kleding.'

Het geluid van mijn eigen gelach verbaast me. 'Zeep dus, en ik zal mijn best doen.'

Amma kijkt nog een keer naar me om voordat ze de schuur uitrent. Nu ze eenmaal is gaan glimlachen, lijkt ze niet meer te kunnen stoppen en de hoeken van haar mond staan onafgebroken omhoog.

'Ik ben terug voordat je het weet.'

Genezen door Amma's aanwezigheid en getroost door haar woorden slaap ik bijna de hele dag lekker, ondanks de krappe schuur en het gezelschap van de kippen. Voor het eerst sinds ik Everless heb verlaten heb ik geen nachtmerries over de Tovenares, een meisje dat op een donkere vlakte of door de bossen rent, dat me achterna jaagt of dat door mij achterna gezeten wordt. In plaats daarvan zitten mijn dromen vol met aangename herinneringen aan Crofton: 's zomers met Amma spelen op akkers vol stuifmeel en met papa aan de keukentafel zitten, en zijn trotse glimlach die hij niet voor me probeert te verbergen. In mijn droom zijn we gelukkig en tevreden, warm, ons kleine huis doordrongen van de rokerige geur van het wild dat ik heb meegebracht van de jacht en dat wordt gebraden boven het vuur.

Maar er is iets mis. Ergens voorbij de muren van ons huis wordt er geschreeuwd, gegild. Papa raakt gespannen, de glimlach glijdt van zijn bleke gezicht. De geur van rook is te sterk. Er zit een vreemd, scherp randje aan.

Wanneer ik wakker word in de bedompte duisternis van Amma's schuur is de geur er nog steeds.

Er overvalt me een gevoel van onwerkelijkheid terwijl ik rechtop ga zitten en om me heen kijk. Amma's kippen kakelen in paniek. De andere kant van de schuur licht flikkerend oranje op, gloeiende tongen likken door de spleten in de planken. Ik krabbel overeind en grijp mijn tas, net op het moment dat een grillige sliert vuur erdoorheen breekt en het stro dat op de grond ligt in brand steekt.

Even ben ik weer zeven jaar oud. Zeven jaar en aan de grond genageld terwijl de smederij op Everless om me heen afbrandt.

Maar deze keer is papa er niet om me te beschermen, om me weg te halen. Ik ben alleen.

Ik geef mezelf niet de tijd om na te denken. Met mijn tas stevig vastgeklampt draai ik me om en schop tegen de muur achter me. Een keer, twee keer, drie keer, totdat het vermolmde hout meegeeft. Dan ruk ik de kippen open zodat de kippen achter me aan kunnen rennen het bos in.

Maar alle zorgen over het verliezen van Amma's kippen of het afbranden van haar schuur verdwijnen op het moment dat ik me omdraai en met mijn ogen de rivier van vuur volg die over mijn schuilplaats is gespoeld.

Crofton staat in brand.

2

Paniek overvalt me. Er is overal rook.

Verderop komt het vuur boven de stompe daken van Crofton uit. Ik ren over de akkers van Amma's opa naar het rokende centrum van de stad, zonder te letten op de oude, losse keien en hopen pas geploegde aarde. Ik moet Amma vinden. In gedachten zie ik de kleine slagerij voor me waar ze het vlees van het bot haalt, de marktkraam waar zij en Alia hun dagen doorbrengen.

Al die mensen, al die vlammen, al dat hout.

Mijn longen zijn rauw, mijn benen doen al pijn, maar ik ga door, spring over de afgebrokkelde muur die Crofton scheidt van de eromheen liggende boerderijen. Ik kom bij de hoofdstraat en race naar de dicht op elkaar staande gebouwen. Vaag ben ik me bewust van groepen mensen die de andere kant op stromen. Ik zou herkend kunnen worden, maar terwijl ik de stad in ren, lijkt dat me het minst belangrijke van de hele wereld. Oranje licht flakkert helder als bliksemflitsen over de zijkanten van de huizen. Dikke rook verhult de lucht erboven.

Tovenares, help me Amma te vinden, denk ik wanhopig, belachelijk, een kinderlijke paniek neemt mijn lichaam over. Maar 'tovenares' is geen zegen meer. Het is een dodelijke vloek.

Al snel word ik gedwongen mijn tempo te minderen, omdat de hitte mijn gezicht verschroeit en brandt in mijn ogen. Overal om me heen roken de houten gebouwen. Verderop in de straat is de school alleen nog maar

een hoop puin. Smeulende wrakstukken liggen verspreid over straat, de restanten van meubels en marktkraampjes. Joggend moet ik over allerlei brandende dingen springen, terwijl ik wanhopig om me heen zoek naar tekenen van leven. De straat is smal, de vlammen dichtbij, en mijn haar begint te kroezen van de hitte. Een vreemde geur vult mijn neus; ik kijk op en zie dat maar een paar stappen verderop de winkel van de chirurgijn in lichterlaaie staat. Ik zweer dat ik smeltend bloedijzer kan horen borrelen.

Een herinnering van lang geleden aan een tuinfeest op Everless overvalt me. Een vuur in een bronzen korf, dat boven de rand uitvlamde, op gang gehouden door bloedijzers, uren en dagen en jaren, zodat de vlammen in de winter fel bleven branden. Een nieuwe golf van paniek stort zich over me heen.

Hoe lang blijft dit vuur branden?

‘Help!’ roep ik, hoewel ik niemand zie die me zou kunnen horen. ‘Amma!’

Geen reactie van een mensenstem op mijn kreet, maar het vuur rimpelt opeens, alsof er een windvlaag doorheen gaat, en er landen vonken op mijn mouw. Ik trek mijn arm terug...

En stop. Er is iets vreemds aan het vuur, nog vreemder dan wanneer het aan zou blijven door bloedijzer. De geel en rood flakkerende vlammen dalen en stijgen op een ritme dat zo gelijkmatig is als ademen, gecontroleerd, constant, levend.

Een knal achter me rukt me uit mijn gedachten en ik draai me snel om. Een paar meter verderop is er net een man uit een huis gebroken. Vonken spatten uit de deur achter hem.

Hij sprint mijn kant op, het vuur volgt hem de straat op, stroomt uit het gebouw. Het verspreidt zich niet zoals vuur normaal doet, maar volgt zijn voetstappen als een levend iets, likt aan zijn hielen en komt met kleine, wilde sprongen verder de straat op. Terwijl hij op me afrent, de vlammen vlak achter hem, moet ik denken aan een meute coyotes die ik ooit zag toen ik in het bos aan het jagen was, een stuk of zes die een gewond hert achterna zaten, keffend en springend met iets van blijdschap terwijl ze dichterbij kwamen.

‘Waar ben jij mee bezig? Rennen!’ De man pakt in het voorbijgaan mijn

arm en trekt me mee over straat, terug in de richting van Amma's boerderij. De vlammen lijken te wijken van de man nu ik me naast hem bevind. Ik wil er niet over nadenken wat dat betekent.

'Wat is er gebeurd?' Ik snak naar adem terwijl we rennen, mijn stem is schor van de rook en de verschrikking.

'Tenburn...' schreeuwt de man, maar hoestend onderbreekt hij zichzelf. Met zijn andere hand houdt hij iets tegen zijn borst aan: een klein koperen beeldje van de Tovenares, dat geluk moet brengen. Hij praat verder. 'Iets onnatuurlijks; het dooft maar niet. Mijn vrouw is naar de boerderij van de familie Reades gevlucht, de kreek...' Hij knijpt in het beeld in zijn hand, een zwijgende smeekbede om hulp.

Iets onnatuurlijks... Caro. Zij doet dit. Dat moet wel.

Het beeldje van de Tovenares in de vuist van de man is onaangetast, perfect. Lacht me uit.

Ik plant mijn hakken in de grond, probeer mijn arm uit zijn greep los te rukken. 'Laat me los, alstublieft, ik moet terug. Mijn vriendin...'

'Larys!' Er komt een vrouw over straat op ons af rennen. Ondanks de vieze veggen op haar wangen herken ik haar: Susana, de plaatselijke hoefsmid, die vaak bij ons thuis langskwam wanneer ze mijn vaders kennis als smid nodig had. In eerste instantie zijn haar ogen vol angst gevestigd op Larys, maar dan valt haar blik op mij en ik zie haar gezicht veranderen in een masker van afschuw. Ze blijft staan en staart naar me alsof ik uit vlammen besta.

'Slang,' stoot ze uit. Haar uitdrukking is niet mis te verstaan: haat. De man, Larys, laat mijn elleboog los en springt achteruit, zijn armen beschermend om zich heen geslagen. Alsof ik als ik de kans kreeg zou aanvallen en een hap uit hem zou nemen.

Voor ik het weet staat de vrouw voor me, haar hand als een boei om mijn arm geslagen. 'Mijn broer is dood door jouw toedoen. Zijn huis is op hem neergestort. Jij hebt dit over ons afgeroepen,' sist ze, trillend van angst of van woede. Ze kijkt snel van links naar rechts. Op zoek naar anderen om het te vertellen. 'Dief. Moordenaar.'

En ze duwt me achteruit, een vlammenzee in.

Ik graai rond met mijn armen, maar er is niets waar ik me aan kan vasthouden. Mijn enkel komt tegen een brok muur aan en ik val achteruit het vuur in. De pijn is verblindend, verterend... en opeens is het weg.

Als het rode waas voor mijn ogen is opgetrokken, zie ik dat de vlammen zich hebben teruggetrokken en een cirkel hebben gevormd om de plek waar ik languit in de wrakstukken van een gebouw lig. Ik voel de warmte rond de vlammen, maar de kooltjes onder me zijn koel. Larys en Susana staan me op de straat aan te gapen.

‘Help!’ roept Susana opeens. ‘Soldaten!’

‘Nee, alsjeblieft...’ begin ik, maar de woorden sterven weg in mijn keel. Tranen maken mijn zicht wazig, waardoor ik het gevoel krijg alsof ik me in een van mijn dromen bevind. Ik stel me voor hoe de mensen met wie ik ben opgegroeid me zien en schreeuwen: slang, heks, leugenaar, hoe durf je je gezicht hier te laten zien.

Julie kennen me, wil ik roepen. Ik ben gewoon Jules Ember. De dochter van Pehr. Dit is mijn thuis.

Maar niets aan me is meer ‘gewoon’. Caro’s verhalen hebben zich als een wolk van vergif verspreid over Sempera. Ik ben de duivel in het lichaam van een meisje dat de koningin en Roan Gerling heeft vermoord, ik ben de vijand van de Tovenares, van de kroon van Sempera zelf. Ik begrijp niet wat Caro hier heeft bewerkstelligd, maar ik weet wel dat het voor mij bedoeld is.

Ze zal iedereen in Sempera doden als dat nodig is om mij te breken.

Amma. Als ik aan Amma denk, is het alsof het vuur mijn hart in is gedoken en daar ontvlamt.

Ik zet mijn handen in de kooltjes en duw mezelf overeind. Larys en Susana vloeken en gaan ervandoor alsof hun grootste nachtmerrie ze achterna zit. Maar het kan me niet meer schelen. Net als op het moment dat ik Roan als kind in het smidsvuur van papa zag vallen, denk ik niet na. Ik kan niet nadenken. Iets wat groter is dan ik heeft me overgenomen, vult mijn borstkas, beweegt mijn ledematen van binnenuit.

Ik draai me om en ga op de vlammen af, stort me dieper het brandende Crofton in.

De rook schuurt als zand in mijn longen. Mijn ogen branden ervan en het wordt moeilijk om iets te zien. Maar op straat wijkt het vuur en het stroomt om mijn voeten heen als water om een rotsblok. Het raakt me niet aan terwijl ik voortploeter naar het centrum van de stad, naar het bekende smalle pad dat naar de slagerij van Amma leidt. Misschien is ze er al uit gevlucht en is ze veilig buiten de stad, kijkt ze toe hoe alles instort, maakt ze zich zorgen om mij.

Het kraken en knappen van brandend hout vult de lucht om me heen. Een brandende waslijn met hemden en lakens die veranderd zijn in vlam-mende vlaggen, valt voor me neer, op de grond dwarrelend als bladeren in de herfst. Hoestend en Amma's naam schreeuwend sla ik af naar de straat waar ze zo veel van haar dagen doorbrengt.

En ik blijf stokstijf staan.

De meeste gebouwen zijn al gereduceerd tot as. De brand is vast hier begonnen. En de straat – Amma's winkel – is een rokende ruïne, het hoogste deel ervan komt nog maar net boven mijn hoofd uit. Het dak is verdwenen, de opslagruimtes liggen open naar de hemel, hun grillige vormen schitteren vaag van de gloeiende kooltjes.

Een rookpluim stijgt op en lijkt heel even de vorm van een slank meisje aan te nemen. Mijn hysterische hoofd voegt kenmerken toe aan de rook: mooi maar met een gemene glimlach. Caro.

In mijn hoofd hoor ik haar stem. *Ik zal je hart breken, Jules.*

Ik kan even niet bewegen, niet denken, niet ademen. Caro kon het niet weten. Ze kon met geen mogelijkheid weten dat Amma mijn vriendin was. Toch?

Dan stroomt er een verse golf adrenaline door me heen en ben ik weer in beweging, door de hitte en dikke rook die alles doordringen, windvlagen doen opbollen, mijn keel en huid schroeien, in mijn neus en ogen prikken. Ik stort me door de wrakstukken van de slagerij, de geknapte houten balken en versplinterde werkbanken, de verkoolde resten van de ruimte

waar ik urenlang heb rondgehangen en met Amma roddels en verhalen heb uitgewisseld. Een door het vuur verteerd gordijn, de helft van een theepot met een verschroeide buitenkant. Geen spoor van mensen. Misschien heeft Amma kunnen ontsnappen.

Dan valt er een balk met een oorverdovende klap. In de ontstane opening in de muur zie ik iets en mijn hart staat stil.

Amma zit in elkaar gezakt tegen een gevallen balk, haar ogen wijd open, maar niets ziend.

‘Amma,’ fluister ik.

Ik ren naar haar toe en val op mijn knieën. Zachtjes pak ik haar bij haar schouders. Haar borstkas beweegt niet. Ze heeft geen brandplekken op haar huid, maar haar zij zit onder het bloed. Mijn ogen schieten naar een veeg hardpaars die bijna niet zichtbaar is op haar vieze jurk vol rode en zwarte vlekken. De onmiskenbare kleur van mava, achtergelaten door het wapen van een koninklijke soldaat, en...

Het heft van een dolk dat uit haar rug steekt. Hoewel het zilver vol bloed zit herken ik de dolk meteen: hij is van Ivan Tenburn, de commandant van de wacht op Everless.

Caro is al begonnen haar belofte waar te maken.

Woede over Caro – en daarmee ook kracht – raast door me heen. Ik spreid mijn handen uit, grijp de draden van tijd, vraag het niet alleen te stoppen maar af te wikkelen, terug te keren, net zoals ik deed om Roan Gerling te redden toen we kinderen waren op Everless. *Red Amma*, dreunt het ritmisch in mijn hoofd.

Langzaam rolt de rook om me heen naar binnen en slinkt naar de grond. Het grijs kolkte, draait op manieren die los staan van de wind. In de verte denk ik een paar vlammen te zien flakkeren en uitsterven. De poel van bloed lijkt kleiner te worden, in Amma terug te vloeien.

Maar dan krijg ik een diep, misselijkmakend gevoel dat dit fout is, een zielsdiepe duizeligheid die mijn knieën week maakt. Mijn lichaam huivert op het moment dat de kracht snel uit me wegvloeit en voordat ik het doorheb val ik, zit ik op handen en knieën in het puin, hevig snikkend, met

roetzwarte tranen die over mijn gezicht biggelen.

En nu schreeuw ik wel: uit verdriet, uit frustratie, uit woede.

De beschadigde muren van de slagerij stortten in en begraven de helft van Amma's lichaam onder een wirwar van wrakstukken. Erachter, in de nu vrijgekomen steeg, staat een tiental soldaten in paarse koninklijke uniformen opgesteld. Hun gezichten zijn bedekt met stofmaskers.

'Grijp haar!' roept er een.

Slap als een lappenpop, al mijn kracht verdwenen, laat ik mijn hoofd hangen wanneer ze dichterbij komen. Ik merk nog net de zilveren schittering op bij mijn hand: een slagersmes naast de open vuist van Amma. Ik krul mijn vingers om het handvat en schuif het mijn mouw in vlak voordat de gemaskerde soldaten op me afkomen.

Ze slepen me Crofton uit. De legendarische Alchemist, met bebloede handen en uitgeteld van verdriet. Mijn tenen slepen over de grond en laten sporen na in het vieze puin. Alles tolt om me heen alsof ik me in een droom bevind. De woorden van de soldaten klinken alsof ze van de andere kant van een raam komen. Het enige wat ik er duidelijk uit kan opmaken is dat ik word meegenomen naar het paleis in Shorehaven. Naar Caro.

Een vage stem in mijn hoofd fluistert: *Vecht tegen ze*. Als ik de magie in mijn aderen zou proberen op te wekken, de Alchemist zou oproepen, kan ik de tijd misschien lang genoeg stoppen om uit hun greep te glippen en te vluchten.

Maar dat doe ik niet. Want door de manier waarop ze de ketenen om me heen slaan – strak, een paar keer om mijn armen en middel geslagen alsof ik zo sterk ben als een paard – weet ik dat de soldaten bang voor me zijn. Ze raken me niet aan, dus ze zullen het mes niet vinden. Hun angst brengt mijn hoofd tot rust, zelfs als ze me in een wagen met houten wanden gooien en me opsluiten in het donker. Het dodenmasker van Amma staat gebrand op het pikzwarte paneel aan de binnenkant.

Caro heeft haar van me afgenomen, ook al had ze het wapen niet zelf vast. Ze heeft Crofton met de grond gelijk gemaakt. Ze heeft mijn thuis in een hoop as veranderd.

Nu is het mijn beurt om haar thuis binnen te dringen.

Pluk de dag, fluistert Amma in mijn oor.

Ik ga niet vechten. Nog niet. Niet voordat de soldaten me naar Shorehaven hebben gebracht.